

Sygn. akt I C 241/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: st. sekr. sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 18 maja 2017r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz pozwanej K. W. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sygn. akt I C 241/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 1 czerwca 2017 r.

(...) wniesionym w dniu 18 stycznia 2017 r. (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od K. W. kwoty 4 019,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1 546,10 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym nie wyższej niż wysokość dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2 473,20 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie powód podał, że dochodzona pozwem kwota stanowi niespłaconą należność z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia (...)zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W.. W związku z brakiem spłaty należności umowa została rozwiązana, a poprzedni wierzyciel prowadził wobec pozwanej – na podstawie wystawionego przez siebie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności – postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności objętej tytułem wykonawczym. Powód wskazał, iż w dniu 6 lipca 2015 r., na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył od pierwotnego wierzyciela przedmiotową wierzytelność wraz z prawem do naliczania odsetek. Na objętą pozwem kwotę składa się niespłacony kapitał w wysokości 2 473,20 zł, odsetki karne naliczone przez Bank w wysokości 787,47 zł, odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 255,81 zł, opłaty egzekucyjne w kwocie 161,32 zł i odsetki karne naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 341,50 zł (k. 3-5v).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 1 lutego 2017 r., sygn. akt (...)Sąd zasądził od pozwanej K. W. na rzecz powoda kwotę 4 019,30 zł wraz z odsetkami: umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2 473,20 zł za okres od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1 546,10 za okres od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty (k. 43).

W prawidłowo wniesionym sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty, pozwana zaskarżyła go w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń powoda. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty podniosła, iż roszczenie powoda nie jest uzasadnione co do zasady jak i wysokości. Wskazała, iż przedłożony przez powoda wyciąg z wykazu wierzytelności nie stanowi dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Ponadto wskazała, iż zawiadomienie o przelewie wierzytelności obarczone jest błędem w postaci braku podpisu osoby upoważnionej do reprezentacji Banku, oraz podniosła brak dowodu odebrania przez pozwaną wezwania do zapłaty. Zakwestionowała także wysokość kwoty dochodzonej pozvem i zasadność naliczania przez powoda odsetek (k. 46-50).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powód podtrzymał żądanie pozwu i zaprzeczył w całości jej twierdzeniom, zawartym w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Podniósł, iż zarzut pozwanej odnośnie do braku legitymacji po stronie powodowej jest niezasadny, albowiem powód przedłożył szereg dokumentów potwierdzających skuteczne nabycie dochodzonej wierzytelności. W odniesieniu do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia powód uznał go za całkowicie bezzasadny i wskazał, iż zachowanie K. W. polegające na dokonaniu kilku wpłat jeszcze przed dniem wniesienia pozwu należy kwalifikować jako niewłaściwe uznanie długu. Podniósł, iż takie zachowanie dłużnika w postaci uznania roszczenia wywołuje skutek przerwania biegu przedawnienia (k. 56-63).

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2017 r. pozwana w całości podtrzymała poprzednie twierdzenie, że przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu. Podtrzymała również poprzednie zarzuty dotyczące braku legitymacji procesowej powoda oraz braku wykazania przez niego wysokości dochodzonego roszczenia (k. 71-74).

Powód w piśmie procesowym z dnia 5 maja 2017 r. podtrzymał w całości swoje stanowisko zaprezentowane w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty oraz wskazał, że nawet gdyby termin przedawnienia upłynął, to pozwana poprzez dokonywane wpłaty zrzekła się zarzutu przedawnienia. Jednocześnie podał dokładne wyliczenie kwot składających się na należność objętą żądaniem pozwu (k. 76-80).

W piśmie procesowym z dnia 16 maja 2017 r. pozwana wskazała, że nie zrzekła się zarzutu przedawnienia i podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w poprzednich pismach procesowych, złożonych w sprawie (k. 85-86).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze względu na powyższą zasadę dotyczącą rozkładu ciężaru dowodu, według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym jest zobowiązana wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie jej twierdzeń.

Istota obowiązku dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie przedstawi dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi więc ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Z zasady kontradyktoryjności postępowania cywilnego wynika bowiem, że sąd nie jest odpowiedzialny za wynik procesu, nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy, jak również nie jest jego rzeczą zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy. Działanie sądu z urzędu może mieć charakter wyjątkowy, uzasadniony szczególnymi okolicznościami sprawy, zwłaszcza nierównowagą procesową stron. Szczególny przypadek uzasadniający dopuszczenie dowodu z urzędu nie zachodzi natomiast wówczas, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 415/2008, L., Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2015 r., I ACa 903/15, L., Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 maja 2015 r., I ACa 169/15, L.).

W świetle tej zasady, w przedmiotowej sprawie na powódzie spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz jej skutecznego nabycia w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela

W ocenie Sądu, powyższe okoliczności nie zostały jednak wykazane w całości.

Z uzasadnienia pozwu i przedkładanych w toku postępowania pism procesowych powoda wynika, że oparł on swoje żądanie na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności, wynikającej z zawartej przez pozwaną K. W. z (...) Bank (...) S.A. w dniu (...) umowy kredytu gotówkowego. Na dowód istnienia i przysługiwania mu dochodzonej wierzytelności dołączył potwierdzone za zgodność

z oryginałem: wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2015 r. (k. 15-19), oświadczenie (...) Bank (...) S.A. o skuteczności przedmiotowej umowy (k.25), wydruk z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 6 lipca 2015 r. (k.36), zawiadomienie dłużniczki o przelewie wierzytelności (k. 37) oraz wezwanie pozwanej do zapłaty z dnia 18 sierpnia 2015 r.(k. 38).

O ile więc następstwo prawne wobec wierzytelności wynikających z czynności bankowych dokonanych przez (...) Bank (...) S.A. zostało przez powoda wykazane, to jednak wątpliwości Sądu budzi przede wszystkim wysokość dochodzonej wierzytelności oraz samo jej istnienie. Powód nie wykazał w sposób wiarygodny, na jaką kwotę zawarta była umowa kredytu gotówkowego z dnia 12 maja 2009 r. pomiędzy pozwanym, a zbywcą wierzytelności, kiedy doszło do jej skutecznego wypowiedzenia oraz jakie były warunki w zakresie naliczania odsetek i jaką wysokość odsetek przewidywała powyższa umowa. Powód co prawda w przedkładanych pismach procesowych wskazywał poszczególne postanowienia umowy pierwotnej (k.77) dotyczące, m.in. wysokości odsetek jednakże nie wykazał tych istotnych okoliczności stosownym dowodem. Samo bowiem twierdzenie strony nie jest wystarczającym dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę, która takie twierdzenie zgłasza (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2015 r., VI ACa 1321/14, L.).

Powód nie przedstawił pierwotnej umowy kredytu pomimo tego, iż w przedkładanych pismach procesowych powoływał się na nią jako dowód istnienia przysługującej mu wierzytelności oraz wskazywał, iż jest w jej posiadaniu (k. 61). Przedłożone przez powoda dokumenty w postaci wyciągu z wykazu przelanych wierzytelności potwierdzają jedynie fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, L.). Należy również zauważyć, iż powód nie przedłożył pisma, w którym udowodniłby że umowa pierwotna została skutecznie wypowiedziana.

Powyższe okoliczności zaistniałe w niniejszej sprawie, wzbudzają zdaniem Sądu wątpliwości co do przytoczonych przez powoda okoliczności faktycznych. Niezależnie jednak od powyższego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie także z powodu zasadności podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. roszczenie banku dotyczące niespłaconej kwoty kredytu jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnia się z upływem trzech lat, od dnia, w którym stało się wymagalne. Stosownie zaś do treści art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, m.in. przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo od zakończenia postępowania, które przerwało bieg (art. 124 k.c.)

W niniejszej sprawie powód nie przedłożył dokumentów mających wpływ na ocenę podniesionego przez K. W. zasadności zarzutu przedawnienia. W pismach procesowych powoływał się na wypowiedzenie umowy jak również na okoliczność wystawienia przeciwko pozwanej przez pierwotnego wierzyciela bankowego tytułu egzekucyjnego, jednakże ich nie dołączył. Powód nie przedstawił także żadnego dowodu wskazującego na datę nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności

i wszczęcia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego. Z pisma procesowego powoda z dnia 5 maja 2017 r. (k. 80) wynika, iż pierwotna umowa kredytu gotówkowego została rozwiązana z dniem 31 października 2012 r. Wynikająca więc z niej wierzytelność stała się w tej dacie wymagalna, wobec czego od tej daty rozpoczął bieg 3 – letni termin przedawnienia, który upłynął najpóźniej w dniu 31 października 2015 r. Wobec nieprzedłożenia przez powoda odpowiednich dokumentów skutkujących nieudowodnieniem twierdzenia dotyczącego przerwania terminu przedawnienia należało uznać, iż bieg terminu przedawnienia nie został skutecznie przerwany i upłynął w dniu 31 października 2015 r.

Należy również uznać, iż zarzut powoda dotyczący przerwania biegu przedawnienia na skutek dokonanych przez pozwaną wpłat, jeszcze przed wniesieniem pozwu nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwana dokonała na rzecz powoda 6 wpłat po 50 zł każda. Pierwsza rata została wpłacona 5 listopada 2015 r., a kolejne 15 grudnia 2015 r., 13 stycznia 2016 r., 15 lutego 2016 r., 4 maja 2016 r. oraz 7 czerwca 2016 r. Wpłaty zostały więc dokonane już po upływie terminu przedawnienia, więc nie można ich traktować jako uznanie długu prowadzące do skutecznego przerwania biegu przedawnienia. Samo zachowanie dłużnika, polegające na dobrowolnym uiszczeniu kilku wpłat na rzecz wierzyciela nie może być kwalifikowane jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. Dłużnik składając oświadczenie musi wprost lub w sposób dorozumiany objawić swoją wolę rezygnacji z przywileju jaki stwarza przedawnienie. Nie wystarczy, aby było to tylko oświadczenie wiedzy, tak jak jest to przy uznaniu roszczenia, lecz oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia powinno zawierać wyraźny zamiar rezygnacji przez dłużnika z możliwości podniesienia wobec wierzyciela tego zarzutu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2004 r., II CK 68/14, L.). Oceniając zachowanie pozwanej, Sąd doszedł do przekonania, że dokonując wpłat na rzecz wierzyciela K. W. nie miała zamiaru rzec się zarzutu przedawnienia. Zachowania pozwanej nie można w tych okolicznościach traktować jako dorozumianego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w szczególności brak możliwości weryfikacji istnienia i wysokości przysługującej wobec pozwanej wierzytelności, jak również skutecznie podniesiony przez nią zarzut przedawnienia roszczenia Sąd powództwo oddalił, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917,00 zł, na którą złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł obliczone zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 - t.j.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.